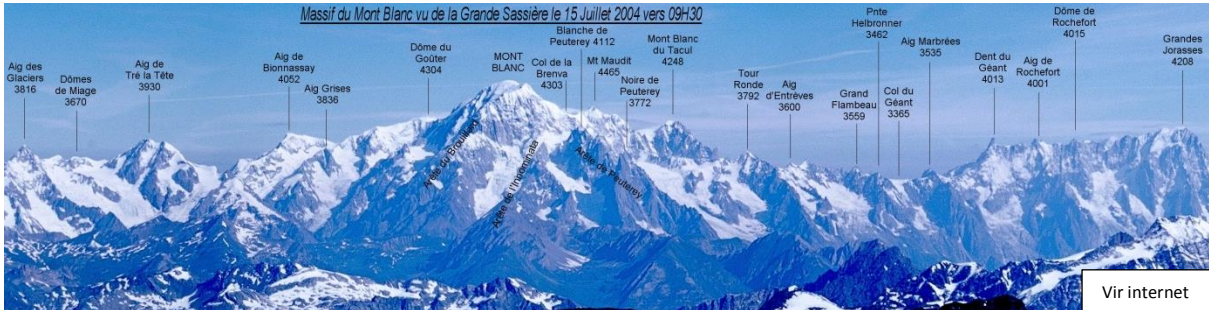

MONT BLANC 4810 mnm

Dvoletni projekt osvojitve Mont Blanca je bil 23. avgusta ob 6:25 uri, ko smo stali na vrhu dokončan. Seveda v grobem, kajti v hribih je tako, da je vzpon uspešno dokončan, ko si varno v dolini.

Pa pojdemo lepo po vrsti.

V lanskem letu me je Tone(Ožbold) povprašal, kaj ko bi šli zopet na Mont Blanc. Njegova odrasla otroka Gregor in Urška bi šla rada na vrh in sta prosila očeta, da bi ju pospremil. Zakaj pa ne in smo pričeli zbirati ekipo. Nabralo se nas je 11 navdušencev, ki smo pridno nabirali višinske metre in izkušnje v visokogorju. V ekipi sva bila midva s Tonetom, za katera bi bil to že tretji vzpon, Boštjan bi šel drugič, pridružila se nam je tudi Zdenka, načelnica vodniškega odseka iz Ribnice, ki bi tudi šla na vrh drugič. Ostali so Mont Blanc videli samo na slikah in bi bila to za njih vrhunsko izkušnja. Kot sem že napisal, mi smo pridno nabirali kondicijo, vreme pa je v lanskem letu krojilo načrte po svoje in tako se je tudi nam na dan, ko smo imeli rezervirano v koči, vreme grdo pokvarilo. Vse skupaj je skoraj dobesedno padlo v vodo. Kaj sedaj? Načrt ostane isti, le da drugo leto. Tokrat bomo rezervirali dva termina, ni vrag, da ne bo vsaj v enem vreme lepo.

Spanje v koči Refuge du Gouter moraš rezervirati preko interneta. Ker hodijo na Mont Blanc, ki velja za nekako najvišji vrh Evrope, gorniki iz celega sveta, je gneča za rezervacijo neznanska. V prvem terminu je nekje v mreži zablokiral terminal in v celem dnevu smo uspeli rezervirati le nekaj mest. Kasneje nam je, z nemalo napora, uspelo rezervirati za vse udeležence.

Aja še to. Uradno je najvišji vrh Evrope Elbrus, ki s svojimi 5.642 m kar krepko prekaša Mont Blanc. Je pa nekako na vzhodnem obrobju Evrope v Rusiji na Kavkazu in na meji z Gruzijo, ki pa je že v Aziji. Kljub vsemu je v zadnjih desetletjih tudi Elbrus izredno obiskana gora, saj ga vsako leto obiše več kot tisoč obiskovalcev.

Sicer pa vrnimo se k naši zgodbi. Torej uspešno smo rezervirali dva termina za 11 udeležencev in zopet pridno trenirali. V načrt priprav smo dali tudi vzpona na 3798 m visok Grossglockner in na 4554 m visoki vrh Punta Gnifetti (Signalkuppe) v pogorju Monte Rosa. Hodili smo na domače vrhove in tudi na Grossglockner in tu je bil že prvi datum. Vreme? porazno, dež in sneg na Mt. Blancu. Odpoved rezervacij, vračilo denarja in cel kup administracije. Približuje se drugi datum. Vreme se izboljšuje, napoved: daljše obdobje lepega vremena. Gremo! Rezervacija kombija in prostora v kampu, dogovori o potovanju. Nato kot strela z jasnega. Pot in kočja Gouter sta zaprta. Vzrok? Zaradi visokih temperatur se je pričel taliti termafrost (stalno zamrznjena ledeniška tla), v velikem ozebniku so pravi podori kamenja. Smrtno se je ponesrečil nemški planinec, ki ga je na poti skozi ozebnik zadel kamen.

Veliko razočaranje za vse nas. Kaj sedaj? Dopusti so dogovorjeni, čas je rezerviran, pade predlog, da bi šli na Monte Rosa. Od 11 se nas 9 odloči in Monte Rosa oziroma en od njenih številnih vrhov Punta Gnifetti je osvojen.

Že na poti domov dobimo sporočilo od Boštjana. Dva dni po našem datumu sta pot in kočja Gouter zopet odprta. On namerava odpotovati v petek 21.8. zjutraj, se v soboto povzpeti do Gouterja in v nedeljo na vrh in spust v dolino. V torek bi si vzel čas za vzpon z gondolo na Aig de Midi in v sredo povratek domov. Dare je takoj za to. Midva s Tonetom sva tiho. Plačano imava potovanje v Makedonijo, ki se tudi prične v petek. Tudi ostali so tiho. Nekateri imajo službene obveznosti, drugi družinske obveznosti. V sredo izvem, da gresta poleg Daretja tudi Zdenka in Simon. Dare se oglasi pri meni, debata o tem in onem. Nato pa moja žena: »pa menda ne boš pustil zaradi Makedonije dveh let priprav? Tja boš še vedno lahko šel na Mont Blanc pa??« Kar ne morem verjeti, da prav slišim. Za mojo družbo ti ni treba skrbeti, saj si mi priskrbel »žlahto«, da bodo pazili name. Za v Makedonijo so bili prijavljeni tudi nečak in nečakinja s prijateljico iz Postojne.

Sedaj pa zopet zadnje priprave. Iskanje kombija, ali bi šel še kdo za nami? Prekličem vse in edino Dušan, ki vsaj nima družinskih obveznosti bo skušal v službi dobiti prosto. Pozno popoldne mi potrди, da si je pridobil zamenjavo in da gre zraven. Sedaj nas je šest, pripraviti je treba vse za v hrib pa tudi za kampiranje v enem od številnih kampov v okolici Chamonixa.

V petek zjutraj odhod. Do Chamonixa je preko Ljubljane skoraj 800 km. Prispemo v popoldanskih urah. Najprej gremo v kamp in postavimo šotore. Nato ogled zanimivosti Chamonixa, slikanje pred spomenikom dveh pogumnih mož, Jacques_a Balmata_a in Michel_a Paccard_a, ki sta leta 1786 prva stopila na vrh Mont Blanca.

Drugo jutro vožnja s kombijem v Le Fayet, spodnjo postajo zobate železnice imenovane Tramway du Mont Blanc. Ta železnica je bila zgrajena v letih 1907 do 1914, ko je vsa dela prekinila prva svetovna vojna. Železnica na svoji 12,4 km dolgi poti premaga 1.792 m višine do postaje Nid d'Aigle na višini 2372 mnm. Na nek način je bila odgovor na švicarske železnice, ki so zgradili progo na sedlo Junfrauoh na višini 3454 mnm. Po prvotnih načrtih naj bi proga pripeljala na goro Aiguille du Gouter (3863 mnm) v neposredni bližini Mont Blanca. S tem bi Francozi premagali Švicarje, turiste pa pripeljali tik pod, za tiste čase, najvišjo goro Evrope.

Kakor koli. Železnica kar precej pomaga na našem vzponu do cilja prvega dne kočje Gouter na višini 3835 mnm.

Takoj po izstopu z vlaka se prične lepa pot proti ledeniku in kočji Tete Rousse 3167 mnm. Do tja smo porabili dobri dve uri. Takoj za istoimenskim ledenikom se prične vzpon ob jeklenici do zloglasnega ozebniaka »Grand Couloir«, ki je bil s svojimi padajočimi kamni vzrok za zaprtje poti. Na robu se vsi umirimo, v tišini poslušamo, če kje leti kamenje. En prileti in odrfči v dolino. Potem tišina in drug za drugim pohitimo čez okoli 70 metrov širok ozebniak. Varno smo na drugi strani in potem po grebenu zelo strmo navzgor. Obe kočji stara in nova nam kot orlovi gnezdi visita tika nad glavo. Zopet okoli dve uri in pridemo na plato pri stari kočji in od tu par sto metrov po ledeniku do nove kočje. Teh nekaj sto metrov je bil prvi preizkus za dereze, obvezne opreme za nadaljnji vzpon.

Že takoj v hodniku moramo pustiti vso tehniško opremo, nahrbtnike pa na hodniku pred jedilnico. Od nas zahtevajo rezervacijo in kar kmalu dobimo številko sobe in postelje. Pozanimamo se za večerjo, ki naj bi bila okoli sedme ure. Nato pa v boj za čim bolj natančno vremensko napoved. Ker smo »individualci« nas nič kaj prijazno ne obravnavajo. Dajo nam list, ki je v francoščini, na oglasni deski je vreme v angleščini vendar v glavnem za Chamonix. Po dolgem pregovarjanju nam uspe izvedeti, da se bo vreme drugi dan spremenilo, predvidoma okoli dvanajste ure, sicer pa da bomo zjutraj videli in se odločili. Kdaj bo zajtrk bodo povedali lokalni vodniki, ki se bodo zjutraj odpravili proti vrhu.

Po posvetu pade odločitev. Vstajanje ob 00:30, oblačenje in priprava opreme, nato zajtrk in čim prej proti vrhu. Drugo jutro vse po načrtu, le zajtrk je nekoliko kasnil, tako, da smo se odpravili proti vrhu malo pred drugo uro. Vreme – čudovito. Popolnoma jasno nad nami morje zvezd. Nekoliko je pihalo, veter se je okrepil na grebenu. Kar kmalu smo pri bivaku Vallot. Vstopimo nekoliko popijemo in se oblečemo za v veter (vetrne hlače, anorak, podkapo, wind-stoper rokavice, smučarska očala). Tu se je prva francoska naveza zaradi utrujenosti ene članice obrnila nazaj. Nadaljujemo proti vrhu, veter je zmeren do močan vendar obvladljiv. Obrne še ena naveza, tudi pri njih je enega člana zdelala višinska bolezen. Mi nadaljujemo z istim tempom počutje vseh je odlično. Kmalu je pred nami še zadnja strmina pred vrhom, na vzhodu se že prične svitati. Na vrhu nas bo čakal sončni vzhod in toplota si mislimo. Še 15 minut do vrha, imamo ga pred nosom. Še zadnja naveza, ki je dosegla vrh, se je mimo nas spustila nazaj proti Gouterju. Takrat pa, kot bi nekdo potegnil s čarovniško palico. Iz zahoda se potegne črn oblak in prej kot v minuti je vse v megli. Pohitimo na vrh naredimo

tri posnetke in takoj obrnemo nazaj.

Veter se je začel krepiti, počasi je začel naletavati sneg. Hitro, vendar še vedno dovolj varno se spuščamo v dolino. Gaz je še vedno dovolj vidna, na nekaj mestih jo napihani sneg že zasuje. Po dobri uri se iz megle prikaže zavetišče Vallot. Vsak od nas se oddahne, če ne bo drugače se še vedno lahko vrnemo in v bivaku počakamo na izboljšanje, oziroma morebitno pomoč iz doline. Nadaljujemo mimo bivaka in se

spuščamo v dolino. Prične močnejše snežiti, zaradi vetra letijo snežinke skoraj vodoravno. Megla se prične gostiti vidljivost ni večja kot 6 do 7 metrov. Pridemo na manjši plato, ki ga je veter izpihal do ledene skorje. Temni madeži na tleh, ostanki uriniranja, nam povedo, da smo še vedno na pravi poti. Tu pa se ustavi. Ne najdemo nadaljevanja poti s platoja v dolino. Iščemo še kakšne pol ure, megla se vse bolj gosti in nazadnje je vse ena sama belina. Odločitev: »nazaj v bivak!«. Gazi ni nikjer več, najdemo prehod čez ledeniško razpoko in nato utrjeno gaz, ki jo čutimo pod derezami. Če skrenemo s steze, se takoj ugreznemo do kolen in tako vemo, da nismo na pravi poti. Dobro pol ure se vzpenjamo, nato nekaj časa navzdol in nato zopet – iz megle se nam prikaže zavetišče, kot varno gnezdo približno 50 višinskih metrov nad nami. Še zadnji napor v strmino, mimo vremenske hišice po stopnicah navzgor in nato navzdol v varno zavetje.

Foto Zdenka

Ko sem že v zavetišču zaslišim zunaj glasove. Dva francoza prideta mimo in nadaljujeta navzdol. Simon jima skuša dopovedati, da je megla tako gosta, da ne bosta našla poti. Francoza nadaljujeta pot, onadva tako dobro poznata pot, da bosta našla v dolino. Dare jima sledi 15 min. in se kmalu vrne. Francoza ne najdeta poti niti do platoja, kjer smo mi obrnili. Razvežemo se z naveze snamemo dereze in se razgledamo po prostoru. Po tleh je vse nasmeteno, le kakšni ljudje puščajo po tleh vse kar jim je odveč. Čez dobro uro zaropota na vhodu. Francoza sta le ugotovila, da je megla enostavno pregosta, da bi naredila karkoli pametnega.

V bivaku je radijska zveza z GRS Francije. Skušamo se povezati z njimi, vendar ni odgovora. Mobiteli imajo povezavo in povežemo se z Boštjanom, ki je ostal v dolini. Dobimo številko GRS_ja, razložimo jim situacijo in jih prosimo za pomoč v obliki vodnika, ki bi nas, recimo s pomočjo GPS, spravil v dolino. Odgovor je, da v takšnem vremenu ne bodo tvegali z reševalcem, še zlasti ne, ker ni nihče od nas poškodovan, v Vallot_u pa smo varni. V tolažbo nam rečejo, da bodo poslali helikopter, če bo to dopuščalo vreme. V to ravno ne verjamemo, vendar za vsak slučaj pripravimo vso opremo, da jo imamo pri roki. Po mobitelu sporočimo svojcem situacijo in jim povemo, da smo varni in da se najkasneje čez dva dni, ko je napovedano lepše vreme, spustimo v dolino. Tako izvejo za našo situacijo tudi člani našega PD, ki so v Makedoniji in držijo pesti, da bi se srečno vrnili. Sedaj smo že skoraj prepričani, da bomo ostali v zavetišču dva dni in dve noči. Pregledamo koliko imamo hrane in vode in damo vse na kup. Za silo bo dovolj. Na steni visi termometer, ki kaže -3° C. Zato se sneg, ki smo ga prinesli na oblačilih in nahrbtnikih ne raztopi. Kaj narediti, da se ne podhladimo? V bivaku je polovica odeje in spalna vreča, darilo neke naše rojakinje, ki jo je pustila onemoglemu planincu. Da bi ohranili telesno toploto hodimo gor in dol po bivaku. Dobrih 5 m v eno stran in toliko nazaj. Ponoči izmenoma spimo in se sprehajamo. Odejo in spalno vrečo si delimo med sabo, oziroma se posameznik zlekne za urico in si nabere moči. Za pod glavo ali hrbet so dobre tudi PVC vreče napolnjene s smetmi. V bivaku je dvoje vrat. Ena so za WC, kjer vodi pravokotna cev nekam navzdol. Ob vetru imaš vse pogoje, da ti vsebino vrže nazaj, kjer koli že stojiš. Ker ni kljuke, eden drži vrata z druge strani, da ni prepaha in tako spraviš večino vsebine nekam navzdol. Druga vrata imajo ključavnici s številčnico. Ugibamo kaj je za vrati,

akumulator za radijsko postajo?, kaj pa če je, seveda je, oprema za ljudi v stiski. Zopet pokličemo GRS in jih povprašamo za kodo. Hladen tuš, ker je »samo« dva dni slabega vremena in ker ni nihče poškodovan nam ne morejo dati kode. Ta je samo za poškodovane in če je napoved več kot pet dni slabega vremena. Drugo noč se je temperatura močno spustila. Sunki vetra so tresli bivak. Mraz se je zavlekel do kosti. Stisnili smo se v gručo, da smo se malo segreli, Dušan je skrčen napol sedel napol ležal na vreči z odpadki, Simon se je ovil z astronavtsko folijo. Vmes smo izmenoma hodili gor in dol. Končno jutro. Ob sebi sem imel zadnjih pol litra vode, čez noč je zamrznila in sem jo lahko samo pospravil v nahrbtnik. Zunaj pa – lepo jasno vreme. Veter je še vedno precej močan. Ob sedmi uri se skupaj s Francozi odpravimo v dolino. Francoza naj bi poznala pot, vendar sta hitrejša in nam kmalu izgineta iz pred oči. Sledimo stopinjam, ki pa se nekam sumljivo nadaljujejo v nepravo smer. Vrnemo se nazaj, zopet v klanec in poiščemo stopinje tistih, ki so ta dan krenili proti vrhu. Sledimo stopinje in kmalu zagledamo globoko pod nami kočo Gotuer. Tokrat so razgledi enkratni. Mont Blanc je tik za nami, po dolini se še valijo megle, vse naokoli pa vrhovi, ki se že kopljejo v soncu.

Spustimo se proti koči, še skoraj navpičen spust preko seraka in potem v cikcaku do ravnine in kmalu smo v koči. Tam nas skoraj privoščljivo spoznajo za tiste, ki so prenočevali v Vallot_u (profesionalni vodniki imajo zelo močan vpliv na dogajanja v teh gorah). Privoščimo si zelenjavno juho in makarone, pospravimo opremo in se pričnemo spuščati po zasneženi poti proti ozebniku in naprej do vlaka. Ozebnik je bil miren in nas je lepo spustil čez. Nato pa naprej po lepi stezi do postaje vlaka »Tramway Du Mont Blanc«, kamor smo prispeli okoli 5. ure popoldne. Čez tri četrt ure smo že sedeli na vlaku in zapuščali področje »Bele gore«. V dolini nas je s pivom pričakal Boštjan. Vsak od nas je pojedel še kos francoskega kruha, pospravili smo opremo in Boštjan nas je odpeljal domov kamor smo prispeli okoli 4 ure zjutraj.

In kakšni so vtisi po petih dneh, ko se je vse malo umirilo. Za nas je bila to še ena, konec koncev, prijetna izkušnja, kjer so se izkazale vse naše izkušnje, dobra telesna in predvsem psihična pripravljenost. Med nami je vse skozi vladalo tovarištvo in nesebičnost, delili smo vse kar smo imeli. Zahvalil bi se domačim in znancem, ki so bili ves čas z nami in verjamem, da jim je bilo na trenutke težje kot nam, ker so bili v negotovosti, mi pa smo natanko vedeli, kje in kako smo. Hvala Boštjanu, ki je v dolini naredil vse, da bi se čim prej rešili iz neprijetne situacije in za njegov nasmeh in pivo s katerima nas je pričakal v dolini.

Milan Mlakar